

Reisverslag Kilimanjaro

31-08-2015 t/m 05-09-2015

Na een hele dag reizen kwamen we rond 2 uur 's nachts aan in Moshi.

Het geboekte hotel zat vol dus we kwamen in een backpackers hotel terecht. Dat was niet mooi, oude douche en WC op de gang en een mini kamer. Toch hebben we nog een paar uur geslapen en zondag zijn we verhuisd naar het goede hotel even verderop in de straat. Ook oud maar een wereld van verschil.

De 1e dag gingen we vol goede moed van start. Om 9 uur werden we opgehaald, maar voordat we begonnen was het half 12. Alles moest geregistreerd en gewogen worden, zodat de dragers (porters) niet teveel konden dragen (20 kg).

Het pas was in het begin goed begaanbaar, volgens Clemens zelfs "te mooi".

We kwamen allerlei mensen tegen, uit alle landen van de wereld en zelfs een stel op huwelijksreis. Wel een beproeving voor het huwelijk. Er was ook een Nederlandse televisie ploeg die met blinde mensen naar de top gingen, 'blind naar de top' gaat het programma heten met Lieke van Lexmond.

We dachten in het begin, wat lopen ze langzaam die gidsen, pole pole (rustig aan). Peter

Klaar voor de start, vol goede moed

wilde ze zelfs voorbij gaan. Maar er was een reden voor ontdekten we later. Het werd steeds steniger en steiler, tot op het laatst een hele klim. We kwamen pas rond 6 uur op de camping aan. Moe en voldaan.

We sliepen in een tent met 2 slaapcabines en in het midden ons 'restaurant'.

Wat de kok allemaal voor ons klaarmaakte was ongelooflijk.

Als we op het camp aankwamen stond de thee met koekjes of popcorn of nootjes voor ons klaar. Aardappels, rijst, groente, vlees, vis alles kwam voorbij en best wel lekker ook nog, met fruit toe.

Ons 'restaurant' in de tent

De 2e dag vol goede moed begonnen. Ik had een slechte nacht gehad. Ik moest denk ik even wennen aan de tent. We begonnen meteen met een hele steile klim. Die duurde wel een uur of 5, over allemaal rotsen en keien. Gelukkig waren we wel om 1 uur op het basiskamp voor de lunch. Dit basiskamp lijkt wel een oorlogsgebied, vol stenen en rotsen met een WC met een gat in de vloer. Wel erg vond ik. Op het vorige camp stond er nog een WC pot op, maar we slaan ons er wel doorheen. Als de blinden het kunnen en doen moeten wij niet gaan klagen. We verleggen gewoon onze grenzen.

Als de zon onder gaat om half 7 werd het meteen een stuk kouder en we gingen meestal rond 7 uur half 8 al slapen.

De 2e dag hadden we een rustige middag, nog even gerust maar rond 4 uur wilden de gidsen nog een rondje acclimatiseren van 2 uur, om aan de hoogte te wennen.

Toen nog gegeten en meteen naar bed.

Dag 2 nog vol goede moed

Dag 3 : van Shira camp naar Baranco camp.

We gingen gestaag omhoog door een soort rotswoestijn. Wat een keien. We kwamen ook langs Lava Tower. Een enorm gesteente van lava. Af en toe begon het een beetje te hagelen, maar dat mocht de pret niet drukken. Na heel lang klimmen moesten we weer naar beneden. Best wel steil. Na eerst gelunched te hebben, onder een rots, want het hagelde, begon de afdaling. Bekaf kwamen we rond 4 uur op de camping aan. Drijfnat. De blinde mensen kwamen rond half 6 binnen. Wat een prestatie.

Lava Tower

Voor mij begon toen een beetje de ellende. 'S middags en 's nachts een paar keer diarree en een slap gevoel. Voor ons op de camping was de Barango 'breakfast' wall te zien. Die moest met handen en voeten beklommen worden. We zagen er erg tegen op, maar de gidsen zouden ons helpen. Hakuna matata (no worries)

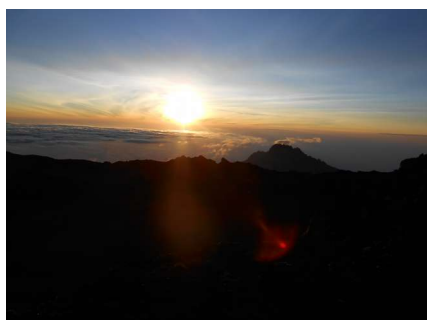
Ik lag die hele nacht te rillen op mijn matje van slapte, maar misschien ook wel van angst. Ik heb een paar keer 'boven' om hulp gevraagd. Er was geen weg terug, dus het moest gebeuren. Ik had het er 's ochtends met Abu over en hij zei dat we allemaal de top gingen halen. Hij zou helpen dus ik moest vertrouwen hebben. Rond 8 uur begonnen we met de klim. We zagen in de verte al mensen op de 'muur' omhoog gaan. Brrr.

Een indruk van de camping, met op de achtergrond het toilet gebouw

Dag 4. Vol goede moed en angst gingen we de muur bedwingen. Abu zei dat de klim een uurtje ging duren, maar het duurde bijna 2 uur. Over moeilijke stukken rotsblokken van soms bijna een meter grote stappen, kwamen we rustig aan in een ritme. Gids Peter wist het best hoe je het 'makkelijkst' naar boven kon. Ik kreeg veel hulp van hen met handen geven en omhoog trekken. Peter en Clemens deden alles zelf. Heel erg knap. Uiteindelijk kwam er toch een einde aan en konden we boven op een plateau even tot rust komen. Vervolgens moesten we weer een heel stuk naar beneden door riviertjes en bosserig gebied om te lunchen op Karanga camp. Alles wat we geklommen hadden, waren we ook weer gedaald. Na de lunch gingen we door een stenen woestijn weer omhoog, naar uiteindelijk Barafu camp. Rond 6 uur kwamen we bekap daar aan. Ik wilde eigenlijk gelijk gaan liggen, maar ik moest eerst eten van de gids, voor zover ik kon eten. Een soepje dan maar. Uiteindelijk lagen we om half 8 allemaal plat, compleet aangekleed vanwege de kou

Dit is de 'porter tree' vanwege zijn dunne stam en het vele ballast boven, net zoals de porters ook hebben, groeit alleen in de buurt bij de Killimanjaro.

De zonsopkomst op de top

en omdat we er weer snel uit moesten. Om half 11 's'avonds werden we weer gewekt met thee en koekjes om de laatste tocht naar boven te beginnen. Met ieder tenminste 4 lagen thermo kleding, mutsen, dassen, handschoenen gewapend en het hoofdlampje op, gingen we rond 12 uur op weg naar boven. In het pikdonker. Het leek wel een processie. Op de berg zagen we al een aantal lampjes voor ons. Gids Peter wist weer precies de weg. Abu nam mijn rugtas over. Erg lief van hem. De lucht werd steeds ijler. We liepen voetje voor voetje om iedere 10 meter even op adem te komen. Er kwam geen eind aan. Om 6 uur waren we bij Stella point, de 1e top, maar daar was het nog te donker. 3 kwartier slepend verder, aan de arm van Abu liep ik, bereikten we Uhuru peak. De top was bereikt. Peter werd helemaal emotioneel, zo blij was hij. De zon kwam op en de gletschers waren goed zichtbaar. Iedereen was blij dat ze het gehaald hadden. Het was een prachtig moment van euforie.

Het vroor best wel op de top, dus lang bleven we er niet en iedereen wilde foto's maken bij het bord. We gingen weer terug naar Stella point om daar nog wat foto's te maken, want nu was het daar ook licht.

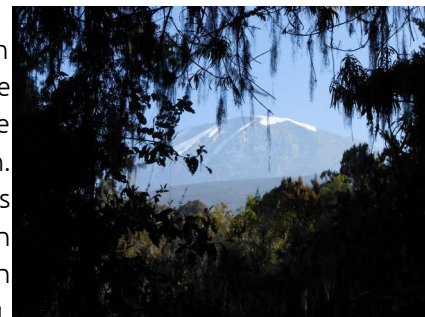

Op de terugweg nog even op de foto bij Stella point

De top is bereikt

Toen begon de afdaling. Heel steil door zanderig grind, gleden we bijna naar beneden. Ik vond dat heel eng en kon niet goed mijn balans vinden, misschien ook wel van zwakte en uitputting. Weer aan de hand van Abu zijn we uiteindelijk weer bij Barafu aangekomen. Alle porters kwamen ons feliciteren en als beloning kregen we een glaasje sap, heerlijk. We mochten even 2 uurtjes slapen. Het was inmiddels 10 uur geworden, dus 10 uur gelopen. Alle drie waren we meteen vertrokken, zo moe en voldaan waren we. Rond 1 uur was alles weer opgeruimd, om de volgende etappe te beginnen. We moesten toen echt over een onbegaanbaar rotsenpad uren lang lopen om ons laatste camp te bereiken. We kwamen veel zieke, zwakke mensen tegen onderweg. Om 6 uur bereikten we gelukkig te camping. 16 uur gelopen die dag....

Op de terugweg hadden we nog een mooi doorkijkje op de berg

Bijna bij het eind, allemaal in bijna dezelfde kleur gekleed

Dit zou onze laatste nacht op de camping worden 'gelukkig'. Er was voor de verandering ook weer eens een schappelijke WC pot op het gat geplaatst. Ik was erg blij dat te zien, want op je hurken boven een gat is ook niet alles. We gingen weer vroeg naar bed want we waren weer bekaft. Het was gelukkig ook niet meer zo koud daar. We sliepen heel ontspannen die nacht want alle zorgen waren voorbij.

De volgende ochtend stond ons nog een wandeling te wachten van 4 uur, die goed te doen was, naar de eind gate: Mweka gate. Na het ontbijt gingen alle porters en gidsen voor ons het Killimanjaro lied zingen, als afsluiting van ons avontuur. Echt erg leuk.

We gingen zelf ook mee dansen en klappen. Peter en ik besloten op korte broek de rit af te maken. Het was een goede keuze, want later werd het lekker warm. Alle mensen op het laatste stuk waren opgewekt en vrolijk, omdat ze het gehaald hadden.

Een vrouw werd met een 'brancard' naar beneden gereden en opgehaald door een ambulance. We weten niet waarom, maar het zal een geldige reden geweest zijn, andere zou je er niet op gaan liggen. Ze werd helemaal door elkaar geschud, vanwege de hindernissen op het pad. Zonder problemen bereikten we de finish. HOERA.

Er was ook een vrouw 'Agnes' uit zuid Afrika daar aangekomen. Ze was 70 jaar. Erg knap. Ze

wilde met Clemens op de foto. Twee diehards. We hebben alle drie een truitje van de Killimanjaro gekocht als aandenken. Het was een prachtig avontuur om mee te maken en heb veel bewondering voor alle mensen die de berg beklimmen.

Wij zullen het ons hele leven niet vergeten. Ook veel bewondering voor Clemens met zijn 67 jaar en Peter 55 jaar en ik natuurlijk niet te vergeten. We waren samen een echt team met evengoed gezelligheid en goede gesprekken samen. Ook veel bewondering en waardering voor de porters die 20 kg. van een ander op hun nek dragen en dan nog hun eigen rugtas. Ze liepen ons steeds voorbij. Ongelofelijk waar ze hun kracht vandaan halen. Onze gidsen waren Abu, Peter, en Golden.

Het Killimanjaro lied gezongen door de porters en gidsen. Wij deden ook gezellig mee

We hebben het volbracht, moe maar voldaan bij de finish

Dit is de laatste foto van de gidsen, die ons zo goed begeleid hebben.

Noot van Neema Tours:

Clemens, Peter en Agnes beklommen de Kilimanjaro in september 2015. Zij liepen in 5 dagen na de top. Ze werden begeleid door Abu, Peter en Golden.

Namens de voltallige Neema Tours staf: hongereni sana!!